

Certa mania

Sempre he tingut certa mania en posar colors al món! Durant dies i dies mentre sentia que em feia gran, els tons i diversitats de gammes de colors dibuixaven un món q sovint esdevenia sorprenent. I ja ho diuen, no sempre fa sol (i per sort tampoc sempre plou -em recordo-). Així va ser com en aquest món tan meu, van començar a ensopir-se i apagar-se els grocs, verds, taronges, vermells, blaus.. I sobretot, sobretot, el lila -un color màgic als meus ulls-. Intentava trucar a portes, hi havia qui intentava treure'm pedres de la motxilla perquè semblés menys pesada però cada segon esdevenia més i més insofrible! Aquell món fosc, no m'agradava gens!

Un bon dia (i dic, bon dia!), el sol s'esforçava en passar les esclatxes amb més força d'entre els núvols. Doncs quan desitges quelcom amb molta força sembla que tot flueix. Rere una bonica i tímida porteta amb clau de por, s'hi amagava una capsa de pinzells i pintures amb ganes de viure i ser esquitxades pel temps! Vaig bufar-ne la pols i de reüll mica en mica descobria la claror.. pinta que pintaràs! Entre pinzellada i pinzellada: reia, plorava, corria enrere per després tornar endavant, amunt, avall, dins, fora, fent cercles... Avui, veig el dia de color lila, amb ratlles verdes i *topos* de color taronja.

Gràcies Raquel per la capsa de rotuladors!

Bon somriure!

Roser Lluch, *la Rous*.

20.02.2013